

Medlemsblad næsten hver eneste Gang, det udkommer. Se Opraab om at komme bundfattede Lærersfamilier til Hjælp, og vi se, at Lærerne til saadanne Familier give Tilskud paa indtil 3,000 Kr. Dette er jo et overordentlig stort Tilskud; det vidner om, at Lærerstanden tror, at det er Sandhed, hvad der staar i saadanne Opraab, og derfor give de gerne til saadanne Familier saa store Beløb, at det kan blive i alt 3,000 Kr. Jeg synes, at dette i høj Grad vidner om, at der er virkelig Trang til Stede, og jeg tror, at det ærede Medlem har Uret, naar han kalder det overdrevent at give de danske Lærere et Tilskud af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dernæst udtalte det ærede Medlem med Hensyn til den Anthydning, jeg havde gjort, at Lærerne meget godt kunne hjælpe sig selv, at det var et Raad, som Lærerne ikke skulde følge. Nej, det er jo det sædvanlige Raad, som gives, naar f. Eks. Arbejderne ved egen Hjælp ville sætte deres Fordringer igennem. Naar Arbejderne slutte sig sammen i deres Organisationer og søge ved Hjælp af deres Solidaritet at sætte deres Fordringer igennem, saa hører man jo stadig fra Samfundstøtternes Side, at de paa det bestemteste fraraade dem det. Arbejderne maa ikke slutte sig sammen og ad den Vej gennemføre deres Fordringer. Den Talemaade, det ærede Medlem kom med der, have vi hørt fremsat saa mange Gange fra anden Side. Jeg er imidlertid overbevist om, at den Tanke, som jeg har udklæst her, vil finde Tilslutning hos mangfoldige Lærere. Jeg har talt med mange Lærere om dette Spørgsmaal, og jeg vil sige, at denne min Tanke har vundet Tilslutning mange Steder, hvor jeg ikke havde ventet det, og adskillige Lærere have sagt til mig: Naar Lægerne erklære Blokade over for lavt lønede Embeder, som kun give Sulteløn til sine Indhavere, hvorfor skulle saa Lærerne ikke have Lov til at gøre det samme? Jeg vil sige, at hvis Lærerne ville slutte sig sammen, saa er der ingen Stand, som i højere Grad end Lærerstanden er i Stand til at sætte sine Fordringer igennem, thi man kan i dette Tilfælde ikke indforstrie fremmede, hverken Evestere eller Polakker, og ikke heller Folk fra Arbejdernes Bævn her, men man bliver nødt til at holde sig inden for den begrænsede Stand. Lærerstanden har altsaa langt lettere ved at sætte sine Fordringer igennem end nogen anden Stand.

Formanden (Sofus Høgsbro): Forhandlingen er efterhaanden kommen temmelig langt bort fra de foreliggende For-

slag, og jeg vil derfor henstille til ærede Medlemmer at fatte sig i Nødhed.

Berntsen: Jeg vil først sige til den sidste ærede Taler, at den Sammenligning, han drager mellem Lægerne og Skolelærerne, passer ikke af den simple Grund, at Lægerne ere ikke Embedsmænd, men det ere Lærerne (K. M. Klausen: Mange af dem ere det). Ja, de, der ere Embedsmænd mellem Lægerne, gøre ikke Ekru, det kan det ærede Medlem være overbevist om. Naar det ærede Medlem endvidere vil sammenligne Lønnings-tillæget til Lærerne med det Lovforslag og den Statshjælp til Skolelærerne, som den højtærede Minister har foreslaet i Mar, saa taaler det jo heller ingen Sammenligning, thi som Betingelse for, at Statshjælpen skal maa den Højde, som den højtærede Minister har foreslaet, er der jo fastsat, at der skal oprettes en hel Mængde ny Embeder. Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem, at det er aldeles uberettiget af ham, naar han paa taar, at jeg har villet sætte „en Plet“ paa den kjøbenhavnske Ungdom og har villet bebrejde den Mangel paa Undervisningsstrang. For Næsten tror jeg nu ikke, at Kjøbenhavnerne gennemgaaende ville betragte det som en Plet paa deres Ære, naar man vil bebrejde dem, at de ikke søge Højskolerne. Det tror jeg oprigtig talt ikke, men jeg har ikke sagt et Ord om det, det er noget, det ærede Medlem finder paa at tillægge mig. Jeg har kun sagt, at Kjøbenhavnerne ikke i nogen stor Udstrækning søgte Højskolerne, men Anledningen til min Betragtning herom var den Paastand fra det ærede Medlem, at medens der gik godt 300,000 Kr. til fattige Højskoleelever ude i Landet, saa modtog Kjøbenhavn af Statskassen hertil kun et Beløb af 3,400 Kr., og da sphyste jeg det ærede Medlem om, at det er ikke Lovgivningens Skyld, det er Kjøbenhavnernes Skyld, der ikke benytte den Ret, der staar aaben til at søge Statshjælp til Højskolerne saavel for dem som for andre uden for Kjøbenhavn.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene under Nr. 54—57 til § 21 af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, tiltraadte af Udvalget (se Tillæg B. Sp. 777—78) vedtoges uden Afstemning.

Underændringsforslag under Nr. 59 til Ændringsforslag under Nr. 58 af Udvalget (se Tillæg B. Sp. 777—78) vedtoges uden Afstemning.